

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem v právní věci

žalobce: **Yecla Royal s.r.o.**
sídlem Hochmanova 2175/9, 628 00 Brno
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2019, č. j. JMK 26297/2019,
sp. zn. S-JMK 17562/2019/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Brna rozhodnutím ze dne 20. 12. 2018, č. j. ODSČ-94257/18-50, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky M., registrační značky X., v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť řidič vozidla dne 3. 11. 2017 a dne 15. 11. 2017 zastavil s vozidlem v ulici Nové Sady v Brně na chodníku. Za uvedený přestupek uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že ke spáchání nynějšího přestupku došlo dříve, než správní orgán vydal rozhodnutí v jiné podobné věci (přestupek ze dne 4. 1. 2017, řízení zahájeno příkazem ze dne 12. 10. 2017, rozhodnuto v prvním stupni dne 23. 1. 2018). Byla tudíž splněna podmínka pro to, aby byl žalobci uložen souhrnný trest dle zásad trestního práva za užití absorpční zásady. Příslušné správní rozhodnutí v odkazované věci žalobce navrhuje provést k důkazu.
3. Žalobce dále namítá, že byl zkrácen na svém právu vznést námitku podjatosti oprávněné úřední osoby dle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nebyl vyrozuměn o tom, kdo bude v odvolacím řízení rozhodovat. Sdělení o oprávněné úřední osobě vypravil žalovaný pouhou jednu sekundu před vypravením rozhodnutí ve věci. Žalobce by přitom namítal podjatost Mgr. Bc. L. P. a Mgr. K. F., neboť jejich postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažili žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat, zřejmě v důsledku negativního citového vztahu k jeho zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností. Mgr. F. osočuje zmocněnce žalobce z ilegální činnosti, o níž se vyjadřuje citově negativně, urážlivě a nepravdivě. Žalobce též shledává podjatou Mgr. P., neboť s touto se zná a jejich vztah je poznamenán osobními spory. Obsahově identickou námitku řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, kde vyjádřil jednoznačný názor, že není-li účastník řízení ke své žádosti poučen o oprávněných úředních osobách, a tvrdí-li jejich podjatost, jde o vadu řízení, pro kterou soud rozhodnutí zruší.
4. Nepřezkoumatelná je dle žalobce úvaha správních orgánů o sankci, která byla uložena na samé horní hranici zákonné sazby. Správní orgán nehodnotil kritéria dle § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), nezabýval se povahou a závažností přestupku, způsobem jeho spáchání, ani jeho následky, a nezohlednil polehčující okolnosti. Správní orgán hodnotil toliko přítěžující okolnost, spočívající v tom, že žalobce byl uznán vinným za dva skutky, a že jeho jednání bylo opakované. V nynější věci se však nejedná o recidivu, neboť k jednání žalobce došlo dříve, než bylo v dřívější věci vydáno správní rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že právě například způsob spáchání přestupku, kdy žalobce sám přestupek nespáchal, pouze je za něj odpovědný, či následky přestupku, kdy zaparkované vozidlo ve skutečnosti nejen, že nezpůsobilo škodu, ale nikoho ani neohrozilo či neomezilo v průchodu (nic takového nebylo zjištěno), by byly okolnostmi v jeho prospěch.

5. Řízení nemělo být dle žalobce vůbec zahajováno, neboť pro oba přestupky uhradil určenou částku dle § 125h zákona o silničním provozu. Nepatrné opoždění v úhradě bylo způsobeno důvody na straně správního orgánu, který neumožnil žalobci určenou částku uhradit poštovní poukázkou, ani přeplatkem na jiné dani. Žalobce proto musel hledat subjekt, který má na bankovním účtu potřebnou hotovost. Výzva k úhradě určené částky byla nadto nezákonná, neboť neobsahovala přesné datum splatnosti, ač jde o obligatorní náležitost dle § 125h odst. 4 silničního zákona.
6. Závěrem se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že v době vydání rozhodnutí v jiné věci (23. 1. 2018) ještě nebylo zahájeno nynější řízení a nebylo ani jasné, zda bude vedeno přestupkové řízení s řidičem nebo provozovatelem vozidla. Žalobci nebylo nijak upřeno právo namítat podjatost úředních osob a informace o oprávněných úředních osobách mu byla poskytnuta. S ohledem na povahu přestupku provozovatele vozidla byla sankce dostatečně odůvodněná. Polehčující okolnosti zjištěny nebyly a recidiva byla zohledněna v souladu se zákonem. Ve výzvě dle § 125h zákona o silničním provozu je datum splatnosti určeno dostatečně přesně jako 15 dnů od doručení a žalobci nic nebránilo využít poštovní poukázku. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
9. Žaloba **není** důvodná.
10. Podle § 88 odst. 1 zákona o přestupcích *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení. Podle odst. 3 téhož ustanovení ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.* Zásady pro ukládání správních trestů za více přestupků projednávaných ve společném řízení stanoví § 41 zákona o přestupcích.
11. Z uvedené úpravy vyplývá, že zákon o přestupcích obsahuje odlišná pravidla ve vztahu k souběhu přestupků, než jsou ta, která se uplatní v trestním řízení. Zákon o přestupcích vylučuje souběh v případě, že pozdější přestupek je spáchán až poté, kdy bylo zahájeno řízení o dřívějším přestupku. Jinými slovy, ve společném řízení lze projednat jen přestupky spáchané před zahájením řízení o prvním z nich. Pokud podmínky pro konání společného řízení splněny nejsou, projedná správní orgán jednotlivé přestupky samostatně a samostatně také uloží trest.
12. Podstata ukládání úhrnného trestu za vícečinný souběh správních deliktů (přestupků) ve společném řízení spočívá v **privilegované formě potrestání pachatele za delikty spáchané před zahájením takového řízení** [shodně § 57 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích

(dále jen „starý přestupkový zákon“), i § 88 odst. 3 nového přestupkového zákona], srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2020, č. j. 9 As 299/2019 – 43, bod 26, zvýraznění doplněno krajským soudem. Toto pravidlo se uplatní již dle § 57 odst. 3 zákona o přestupcích ve znění od 1. 10. 2015, který se nevztahoval na řízení o správních deliktech, s účinností od 1. 7 2017 byla hmotněprávní i procesní úprava správního trestání sjednocena v zákoně o přestupcích.

13. Jak vyplývá z tvrzení žalobce, řízení o přestupku ze dne 4. 1. 2017 bylo zahájeno příkazem ze dne 12. 10. 2017, tedy před spácháním nyní posuzovaných přestupků. Pouze pokud by správní orgán nevedl společné řízení (třebaže by byly splněny podmínky pro jeho vedení), bylo by na místě v souladu se zásadou absorpce přihlídnout při ukládání pozdějšího trestu k trestu dřívějšímu. Sám žalobce však výslovně uvádí, že podmínky pro projednání přestupků ve společném řízení splněny nebyly. Zcela vyloučeno je pak uložení souhrnného trestu, neboť správní orgán nemá v řízení o přestupku žádný zákonný podklad pro zrušení výroku o trestu uloženém dřívějším rozhodnutím.
14. Soud doplňuje, že neshledal důvod provádět důkaz rozhodnutím nebo správním spisem ve věci dřívějšího přestupku žalobce, neboť ohledně data jeho spáchání, zahájení řízení a vydání prvostupňového rozhodnutí vycházel z tvrzení žalobce, která žalovaný ve svém vyjádření v podstatě potvrdil, o skutkovém stavu proto není pochybnost.
15. Podle § 15 odst. 4 věty první správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.
16. Krajský soud ověřil ze správního spisu, že sdělení o oprávněné úřední osobě (vydané k předchozí žádosti žalobce) a napadené rozhodnutí bylo vypraveno *de facto* ve stejný okamžik. Takový postup, kdy je účastník řízení o oprávněné úřední osobě vyrozuměn až ve chvíli, kdy prakticky nemůže vznést námitku podjatosti, představuje vadu řízení, která však nemusí mít vždy vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018 č. j. 3 As 11/2017 - 42). Důvody, pro které účastník řízení považuje úřední osobu za podjatou, lze totiž následně uplatnit v žalobě. Zrušení rozhodnutí žalovaného by bylo na místě pouze tehdy, pokud by tato námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla důvodná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016 – 39, ze dne 20. 11. 2014 č. j. 9 As 121/2014 – 33, ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 473/2019 – 39, nebo ze dne 20. 10. 2020, č. j. 6 As 169/2020 - 57).
17. Z uvedené judikatury dále vyplývá, že námitka podjatosti není důvodná, spočívá-li v obecných tvrzeních, že úřední osoba žalobci úmyslně nezaslala informaci o oprávněné úřední osobě s cílem jej poškodit; nebo spočívá-li v tvrzení předpojatosti či negativních emocí osoby vůči všem účastníkům řízení, které zmocněnec obviněného zastupuje. Také pokud uplatní účastník řízení v žalobě zcela obecnou, nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019 – 32).
18. Také v nynější věci žalobce podjatost úředních osob spatřuje zejména v jejich postupu v nynějším řízení a obecně negativní „náladě“ vůči zmocněnci žalobce ve správním řízení, což ovšem již *a priori* pochybnosti o podjatosti těchto osob založit nemůže. K podjatosti Mgr. P. žalobce uvádí, že se s ní zná a jejich vztah je poznamenán osobními spory. Ani toto

tvrzení pro svou naprostou obecnost bližší zkoumání důvodnosti uplatněné námitky dle shora citované judikatury vylučuje. Tím se nynější případ liší od věci projednávané Nejvyšším správním soudem v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, v níž naopak žalobce konkrétně tvrdil, že se osobně občansky angažoval ve věci prověřování spolupráce oprávněné úřední osoby s bývalou StB. Je proto třeba uzavřít, že postup žalovaného představuje vadu řízení, která ovšem v nynějším případě vliv na zákonnost rozhodnutí neměla.

19. Co se týče uložené sankce, její řádné odůvodnění je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ten musí při určení druhu trestu a jeho výměry zohlednit zejména kritéria uvedená v § 37 zákona o přestupcích. Výše uložené sankce musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 As 53/2008 – 60, ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23). Je nepřipustné, aby správní orgány v odůvodnění výše sankce pouze „opsaly“ výčet zákonných kritérií, aniž by se výslovně zabývaly tím, jak jsou tato kritéria naplněna v konkrétním řešeném případě (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 – 28). Na druhou stranu, pokud v řízení nevyjdou najevo žádné zvláštní skutečnosti k některým ze zákonných kritérií (ani z tvrzení přestupce, ani z zjištění správních orgánů), nemělo by žádný smysl, aby správní orgán tuto skutečnost vždy u každého takového kritéria zvlášť výslovně uváděl. Uvedené tím spíše platí pro jednoduché nedbalostní přestupkové jednání v dopravě, u něhož zákonem stanovené rozmezí sankce za daný přestupek odpovídá běžným podmínkám provozu na pozemních komunikacích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 As 365/2019 – 51).
20. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán nejprve zkoumal materiální stránku přestupku, přičemž konstatoval, že jednání spočívající v zastavení na chodníku materiální stránku deliktu za běžných okolností naplňuje. Správní orgán nezjistil žádné polehčující okolnosti (ostatně žádné takové okolnosti netvrdil ve správním řízení ani žalobce, jeho aktivita se omezila výhradně na podávání účelových a spekulativních námitek podjatosti), jako přitěžující okolnost zohlednil, že žalobce spáchal dva přestupky (skutky) a zároveň byl za porušení téhož zákona v posledních 12 měsících pravomocně potrestán. S ohledem na výklad provedený výše ve vztahu k souběhu přestupků dle krajského soudu nelze hodnotit jako pochybení, pokud správní orgán při ukládání sankce k pravomocnému rozhodnutí o dřívějším přestupku přihlédl. Jedná se o jednoduché nedbalostní přestupkové jednání, u něhož nebyl správní orgán povinen výslovně ke všem kritériím § 37 zákona o přestupcích uvádět, že žádné zvláštní okolnosti najevo nevyšly. Tím spíše, pokud žalobce tímto směrem v řízení nic nenamítal. Naprosto nepřipadný je poukaz žalobce na skutečnost, že sám přestupek nespáchal, pouze je za něj odpovědný. Tato okolnost pojmově ani polehčující okolnost představovat nemůže. Pro dané jednání stanoví zákon o silničním provozu rozmezí sankce 1 500 – 2 500 Kč. Sankce ve výši 2 500 Kč je okolnostem věci přiměřená a dostatečně odůvodněná, přičemž se s ohledem na § 41 odst. 2 zákona o přestupcích ani nejedná o maximální možnou výši pokuty.
21. Podle § 125h zákona o silničním provozu úřad za podmínek uvedených v odst. 1 bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž

došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky. Určená částka je podle odst. 3 splatná do 15 dnů ode dne doručení výzvy. Podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu výzva podle odstavce 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Konečně podle odst. 5 téhož ustanovení je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku.

22. Prvostupňový správní orgán žalobce vyzval k uhrazení určené částky výzvou ze dne 5. 2. 2018 (k prvnímu skutku) a výzvou ze dne 8. 2. 2018 (k druhému skutku). Ve výzvách je uvedeno, že určená částka je splatná do 15 dnů od doručení výzvy a je v ní uvedeno konkrétní číslo účtu. Není tedy pravda, jak tvrdí žalobce, že výzva neobsahovala datum splatnosti určené částky nebo že by správní orgán neumožnil žalobci určenou částku uhradit poštovní poukázkou. Z ničeho nevyplývá ani to, že by správní orgán vyloučil úhradu přeplatkem na jiné dani, proto není třeba se touto otázkou blíže zabývat.
23. Výzva byla žalobci doručena do datové schránky dne 6. 2. 2018 pro první skutek a dne 8. 2. 2018 pro druhý skutek, splatná tedy byla do 21. 2. 2018, resp. 23. 2. 2018. Žalobce k žalobě dokládá, že určenou částku pro první skutek zaplatil dne 22. 2. 2018 a pro druhý skutek dne 26. 2. 2018. Ani tyto dokumenty soud nepovažoval za potřebné provádět jako důkaz, neboť by mohly osvědčit toliko správnost postupu správního orgánu, kterému nezbylo než v souladu s § 125h odst. 5 a 7 pokračovat v řízení o přestupku a určenou částku žalobci vrátit. Takovému postupu není co vytknout.
24. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.